

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. ca. mare din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

„Tu ești Petru și: „pe această piatră“ voi zidi Biserica mea“...

(Din Evanghelia sărbătorii)

Din cele mai îndepărtate zile ale celor dintâi veacuri din mărșul său trecut, — lumea creștină — sărbătorește în ziua de: 29 a lunii acesteia, cea mai înălțătoare și cea mai strălucitoare amintire a Sfinților. La 67 ani după Nașterea Domnului, în ziua de: 29 Iunie, spre sfârșitul domniei crudului și nebunului Impărat al Romanilor: Nero, la porunca acestui păgân stăpânitor, au fost uciși pentru credința lor, în Roma: Sfinții, mărșii, atollăudații și mai marii Apostolilor: Petru și Pavel. Pe Petru l-au răstignit în această zi, — la dorința lui — cu capul în jos, iar lui Pavel, în aceeași zi, — fiind cetățean Roman, — i-s'a tăiat capul cu sabia. . . Și a rămas ziua aceea a glorioasei lor morți, cași una din cele mai luminoase, mai strălucite și mai mărețe dovezi de tărie a credinței creștine, până la sfârșitul veacurilor. Iar Biserica, drept recunoștință vie pentru toate timpurile și-a ținut de cea mai fericită datorință, ca ziua, în care acești doi, — cei mai mari Apostoli ai creștinătății au dobândit coroana glorioasă a morții de martir, — să fie cinstită după vrednicie, cași: sărbătoare legată, din neam în neam, de atunci și până 'n veac. . .

Sf. Apostol Pavel, un tinăr Evreu, în care clocotia o deosebită ură față de creștini, s'a numit: Saul. La început, precum el însuși atât de sincer recunoaște: „în tinerețele mele peste măsură am prigonit Biserica lui Christos,“ — a fost un mare dușman al creștinilor. În urma unei minuni, care s'a

petrecut cu el, când, trecând odată pe drum a auzit din cer acel glas blând dumnezeiesc, care îi spuse: „Saule, Saule, pentru ce mă persecutezi,“ — s'a făcut creștin și a devenit cel mai însuflețit și cel mai puternic vestitor al creștinismului. În multe lui călătorii a străbătut Asia mică, Grecia, Macedonia, Dalmația, Italia și până prin Spania, lășind cași nimeni altul „legea cea nouă“ prin grai și prin scris, în acele minunate scrisori, numite „epistole,“ cari se citesc la sf. Liturghie. A înființat o mare mulțime de biserici prin puterea învățaturii dumnezeiești, vestite atât de priceput și cuceritor, având să îndure însă în acelaș timp și multe suferințe. Fu prins de Evrei, dela cari scapă, trimis fiind la Roma, unde se întâlnește cu Petru. Lumea creștină îl cunoaște, că: „luptă bună a luptat“ și a fost cel dintâi vestitor mare al credinței, îl citește cu mult folos sufleteș și îl ține în aleasă amintire. . .

În vremea aceea, când Christos-Isus, Fiul lui Dumnezeu începuse „a spune și a învăța“ prin Iudea „legea cea nouă,“ — Simon, fiul lui Iona, era un biet pescar sărac și fricos, însă de o mare bunătate a inimei și mai ales un suflet deschis, înțelegător și de o adâncă pătrundere. Învățătorul „cel bun“ la cea dintâi întâlnire și-a cunoscut „omul“ și încurând l-a „ales“ printre cei doisprezece Învățăcei și Apostoli ai săi, făcându-l de-acum: „pescuitor de oameni.“ Și noul ales s'a dovedit cel mai credincios, mai ascultător și mai ales, — cel mai de „încedere“ Apostol al Domnului. Deoarece dintre cei doisprezece Apostoli, dacă a fost unul, pe care l-a iubit mai mult Domnul, acela a fost: sf. Apostol și Evangelist Ioan, însă acela, la care „a ținut“ și pe care l'a prețuit și în care a „descoperit“ mai mult, a fost: Apostolul Petru. Acesta ajuns un

insoțitor nedespărțit al Domnului, un zelos ascultător și un înflăcărat învățăcel. Și Domnul îl urmăria cu dumnezeiasca Lui pătrundere și îngrijire, — neincetat și deosebit, — cu fiecare prilej, — încât se lămurise limpede dumnezeiescul gând, de a-i pregăti și încredința o înaltă și deosebită chemare. Odată împlinită „răscumpărarea” dumnezeiască a omenirii, Christos Domnul, cunoscând slăbiciunea și nestatornicia firei păcătoase omenești, — era limpede și de înțeles, că după înălțarea Sa la cer, omenirea nu putea să rămână fără de un îndrumător, fără de un cap văzut, care să păstreze neștirbită moștenirea Lui dumnezeiască: credința în suflete, prin Biserică, până la a doua a Sa mărită venire. Și dumnezeiasca Lui prevedere și înțelepciune a și ales și a lăsat pe cel mai vrednic dintre Apostoli, pe: Petru. Nu la multă vreme după mărita înviere din morți, — după multe cercetări, ispitiri și pregătiri, . . . Cu toate, că îl cunoștea atât de bine pe Petru, de trei ori îl întreabă: „Simone (bar) fiul lui Iona, cu adevărat iu, bești-mă mai mult decât aceștia” (ceilalți Apostoli). Și când l-a întrebat a treia oră, s'a mâhnit Petru și a zis: „Doamne Tu toate le știi, Tu știi, că Te iubesc”. . . „Paște (Petre) mielușei mei (credincioșii), paște oile mele (preoții)”. . . Dreptaceea, „îți zic ție Simone, fiule (bar) alui Iona, că de-acum nu te vei numi: Simon, ci: Kefa” (adică piatră) căci: „Tu ești Petru (adică piatră, kefa) și pe această piatră (adică pe tine) voi zidi biserica mea și porțile iadului nu o vor învinge pe ea”. . . „Ție îți dau cheile împărăției cerurilor” (prin Tine se intră în Biserică). „Oricâte vei lega pe pământ, legate vor fi și în cer și oricâte vei deslega pe pământ, deslegate vor fi și în ceruri.” Cașicum i-ar fi spus: Iți schimb numele în Kefa (piatră) din Simon, cum te-ai numit înainte, ca să pot arăta și spune omenirii, că dupăcum o clădire nu poate să fie fără de temelie, care e făcută din piatră, tot astfel nici Biserica mea nu poate să fie, fără de Tine. Unde e piatra de temelie, acolo e și clădirea, unde ești Tu, acolo e și Biserica mea. „Ție îți dau cheile împărăției cerurilor” și altuia nimănu. . . Ca să arat lumii, că Tu ești stăpânul casei mele (a Bisericii). Acela e stăpânul casei, care are cheile. Sunt atât de limpezi acestea cuvinte ale Domnului, din Evanghelia zilei, încât mintea omenească, oricât de mărginită și intu-

necată ar fi ea, nu poate să înțeleagă altfel. Și nici nu le-a înțeles la început. Biserica întreagă a văzut peste opt veacuri, în Petru și urmașii săi, numiți: Papă, adică: părinte, Capul văzut al Bisericii lui Christos. Și numai de atunci încoace s'au ivit niște răstălmăcitori rătăciți, cași un Fotie, în veacul IX, cași un Cerulariu în veacul XI, ori cași un Luter și tovarășii lui din veacul XVI., cari din patimi josnice, din îngâmfare ori rea credință au început, să răstălmăciască, că întâietatea lui Petru, e numai de onoare și nu de putere ori că Petru și urmașii lui până azi, adică: Papii, nu ar avea vre-o putere peste Biserică. Când cuvintele Domnului sunt atât de limpezi, când purtarea Lui față de Petru a fost atât de deosebită, când Petru este Apostolul, al cărui nume se află amintit mai de multe ori în sf. Evanghelii, când neîntrerupt aceasta a fost credința Bisericii atâtea veacuri, atunci nu înțelegem să ne mai oprim lângă isprava unor rătăciți încăpăținați. Biserica catolică, singura biserică alui Christos, care a păstrat și urmat acest adevăr și așezământ al credinței creștine, dela început și fără întrerupere până în zilele noastre, este: adevărata Biserică alui Christos. Numai aici, în această Biserică, vedem pe Capul văzut al Bisericii Lui: Papa Piu al XI.-lea. Corabia Bisericii lui Christos, străbate și azi valurile tulburi și răscolite ale mării acestei vieți pământești, în frunte cu cărmaciul, înfruntând rătăcirii și primejdii, dintre cari se ridică mai strălucitoare în trecut ca și în viitor, până la sfârșitul veacurilor.

În această zi de praznic ales, gândul nostru frățesc se îndreaptă și spre aceea parte a Neamului nostru, care se numește: „ortodoxă,” — parte, care încă a alunecat în rătăcirea de a tăgădui adevărul de credință, care cuprinde punerea de Cap văzut peste Biserică, pe Petru și urmașii lui. Rătăcire, care a venit prin Bulgari dela Constantinopol, unde s'a început din îngâmfarea Împărașilor de răsărit și din fătărnicia unor slujbași ai lor. Cu toate, că o minunată mărturie ne-a rămas, în cărțile vechi bisericești, — că în trecut și această parte a Neamului nostru a cunoscut acest adevăr de credință. Astfel: se cântă în strană din cărțile bisericești orientale, stihirea: „Tu temelul apostolilor cel mai de cinste toate le-ai lăsat... Romei celei mai mari, decât altei cetăți, tu ai fost întâiul episcop și mărirea și lauda

Bisericii și întărirea, Petre" (la 30 Iunie.) La 16 Ianuarie se cântă: „Roma nepărăsind, la noi ai venit” și „Petru în Roma cea veche a răposat” ... Cu toate că, el e preamărit în cântările bis. dela 29 Iunie și 16 Ianuarie cu vorbele: „Vârhovnicul Apostolilor”, adică mai marele lor. Cu toate că, din mărturiile sfinților părinți și ale scriitorilor bisericești, îndată după Apostoli, cași: Sf. Clemente Romanul (anul 96) sf. Ignație (anul 107), Papias și alții e dovedit că Petru a trăit 25 ani în Roma și aici a murit moarte de martir la anul 67 după Christos, sub Nero. Și în sfârșit, cu toate, că s'a încercat înțelegere la conciliile din Lyon și Florența, — s'a rămas în rătăcirea, care ne-a ținut și îi ține și acum pe unii frați într'o mare întunecime. Domnul să fie lumina lor. Iar noi să fim mândrii, că facem parte din Biserica Romei, care ne-a adus lumina cea adevărată...

Conciliul din Ephes.

Sf. Maică Biserică, a cărui trecut e un șir nesfârșit de fapte mărețe, anul acesta sărbătorește cu mare pompă al 15-lea centenar al Marelui Săbor din Ephes, care a avut loc în anul 431, fiind pe vremea aceea Papă la Romă Sf. Celestin, iar împărați creștini Theodosiu cel Tânăr și Valentinian III.

Acela care a pricinuit convocarea Săborului din Ephes a fost Nestoriu episcop în Constantinopol. Acest Nestoriu, de origine din Siria a fost mai întâiu călugăr apoi diacon și preot în Antiochia, unde s'a distins foarte prin talentul său oratoric și prin zelul său de a predica împotriva Arianilor și a altor eretici ai timpului său; încât a fost foarte stimat și apreciat de către creștinii din Răsărit.

Nestoriu, în urma meritelor sale devenind episcop al Constantinopolului, a început să răspândească o învățătură nouă, propovăduind, că în Isus sunt două persoane, una dumnezeiască și una omenească, că Preacurata Fecioară Maria a născut numai pe Isus Omul și în consecință Preacurata Fecioară nu este mama lui Isus Dumnezeu și nu i-se cuvine titlul de Născătoare de Dumnezeu.

Sf. Ciril, Patriarchul din Alexandria, auzind despre această învățătură greșită alui Nestoriu, conform obiceiului străvechiu

care domnea între episcopii creștini, a adus-o la cunoștința Sf-lui Celestin, al 42-lea urmaș al Sf-lui Petru în scaunul Episcopal din Roma, rugându-l ca pe Supremul Păstor al Bisericii, să-i dea instrucțiuni și îndrumări în cauză.

Sf. Celestin la primirea acestei știri, a a convocat îndată un sinod la Roma, care examinând noua învățătură a lui Nestoriu a găsit-o de eretică și în consecință a osândit-o, împreună cu Nestoriu, dându-i totuș acestuia un răgaz de zece zile pentru a se îndrepta și a reveni la dreapta credință.

Cu executarea hotărârii Sinodului din Roma, Papa a încredințat pe Sf. Ciril, care la rândul-i încă a convocat un sinod al Episcopilor din Africa, cari la fel au osândit pe Nestoriu. Ca urmare, Sf. Ciril a trimis lui Nestoriu atât scrisoarea Papei cât și hotărârile celor două sinoade. Acesta însă, în loc să se îndrepte, a rămas și mai încăpăținat în rătăcirea sa.

Pentru a curma definitiv această erezie, Papa a convocat un mare săbor în Ephes, oraș (în Asia mică pe coastele mării Egee) în care a petrecut ultimii ani ai vieții pământești Preacurata Fecioară Maria în tovrășia Sf-lui Ioan Evangelistul, cel mai iubit apostol alui Isus.

Săborul s'a ținut într'o biserică închinată Preacuratei Fecioare, care a fost proclamată și de Patroană a Săborului. Au fost de față 198 episcopi, cei mai învățați și mai cucernici Părinți din acel timp. Președintele Săborului a fost Sf. Ciril, dar nu ca Patriarch al Alexandriei, ci în calitate de reprezentant și încredințatul Sf-lui Celestin Papa Romei. În misiunea ce i s'a încredințat, Sf. Ciril a fost ajutat încă de alți trei ambasadori ai Papei, cari se numeau: Arcadius, Proiectus (episcopi) și Filip (preot).

Prima ședință a Săborului s'a ținut în 22 Iunie 431. Părinții Săborului examinând canoanele și dogmele Bisericii, apoi scrisoarea Sfântului Părinte Episcopul Romei, precum și scrierile lui Nestoriu, s'au văzut siliți să osândească învățătura lui Nestoriu, iar pe acesta, ca pe eretic încăpăținat și periculos să-l afurisească și să-l depună din demnitatea sa de episcop. Totodată Săborul a proclamat cu solemnitate, că Isus este o singură persoană și că Preacurata Fecioară Maria este cu adevărat „Născătoare de Dumnezeu.”

Miile de credincioși adunați în fața Bisericii au primit cu nesfârșită bucurie hotărârea Săborului și cu torțe aprinse au trecut pe Episcopi la locuințele lor în cântări și rugăciuni, rostind în cor cu o însuflețire de nedescris frumoasa rugăciune: „Născătoare de Dumnezeu.”

Nestoriu la porunca împărătească a fost trimis în exil, unde a murit între chinuri groaznice, căci viermii i-au năpădit și mâncat limba. Astfel de soartă i s'a hotărât acestuia, care a îndrăsnit să blasteme pe „cea plină de dar,” mai cinstită decât Heruvimii și mai mărită fără de asemănare decât Serafimii, „Maica Dumnezeului nostru.”

Implinindu-se deci 1500 de ani dela acest mărit Săbor, Sf. Părinte Papa dela Roma a conces indulgențe plenare, de cari ar fi bine să se folosească spre binele sufletului toți credincioșii, după instrucțiunile și îndrumările ce le vor primi dela preoții lor; urmând totodată pilda credincioșilor din Ephes în prăznuirea acestui mare eveniment, de o importanță capitală pentru întreaga creștinătate.

Dr. Al. Filipciuc.

Să privim în lăuntru sufletului nostru!

Omul are ochiul și simțurile ca să vadă și să cunoască lumea din afară. Această lume a simțurilor, este lumea în care trăim și în care lucrăm. Din ea ne primim hrana noastră, ea ne înconjoară ca să ne încălzească și lumineze; în ea trăiesc oamenii pe cari îi iubim; lucrurile de cari ne legăm sunt luate tot din această lume. . . Dar omul creștin cunoaște încă o lume, deosebită de aceasta a trupului: lumea cea din lăuntru sau a sufletului.

Noi, de obicei uităm de această lume din lăuntru nostru și nu vedem și nici nu căutăm să vedem ceace este într'ânsa, căci, — spre marea pagubă a noastră, — atât de mult ne leagă cele de dinafară, încât ni, se pare, că nici nu există lumea sufletului. Cu toate aceste, lumea sufletului este lumea adevărată în care trebuie să trăiască omul. Lumea sufletului este aceea, din care trebuie să isvorească îndemnurile pentru muncă în lumea din afară. Lumea

sufletului este lumea, prin care trebuie să se oglindească lumea cea din afară. Tot ce ne înconjoară, tot ce ne atrage și tot ce ne îndeamnă trebuie văzut, ales și cernut prin ciurul sufletului . . . ca să ne lăsăm atrași numai de aceea, ce este bun după legile sufletului nostru.

Creștinul, mai cu seamă, trăiește în lumea sufletului. Ale lui priviri nu sunt mai mult îndreptate spre lumea din afară și plăcerile ei, decât înlăuntru, unde vede, că faptele lui trebuie conduse după porunci care vin dela Dumnezeu și că pașii noștri sunt îndreptați după o pildă, care este Isus Hristos. Creștinul se uită nu numai la mănăcarea care o va băga în gură, ci și la gândul cu care-l face acest lucru, dacă adeca el este bun sau rău. Creștinul, nu se mulțumește să facă numai fapte, dar privește în lăuntru și judecă, dacă aceste fapte sunt bune sau sunt rele. Creștinul nu se gândește numai la prieteni și soți, ci și la aceea, dacă acești prieteni îi fac mai curată viața sufletului lui sau dacă pe ei îi poate îndrepta pe drumurile dreptății.

Socotelile creștinului, în fiecare seară nu se încheie numai cu gândul, că ce a câștigat peste zi, ca ban și bogăție a trupului, ci mai mult caută să vadă, dacă ziua i-a adus bogății de fapte bune, de gânduri sfinte și de apropiere către Dumnezeu ziditorul său.

Aceste gânduri ni-se înghesuie în minte azi, când o mulțime de aleși ai Neamului se sfarmă, ca să alcătuiască lucruri bune pentru noi, mulțimea săracă și necăjită.

Oare sunt ei creștini adevărați, cari seara căzând în genunchi înaintea Crucii Mântuitorului, să caute dacă gândurile și simțămintele, din care au isvorit faptele lor au fost după poruncile lui Dumnezeu, dacă pașii lor au fost făcuți în urma pașilor lui Hristos?

Intr'o țară învecinată, parlamentarii țării au ținut exerciții de pocăință . . . ca să fie mai curați cu sufletul cei chemați să dea îndrumări unei țări întregi.

Când va veni și la noi vremea, ca faptele noastre, ale tuturor, să fie fapte în care îl urmăm pe Hristosul din sufletele noastre și nu pe mamonul care stăpânește în vâlmășagul lumii ce ne înconjoară?

O sfântă comemorare.

Cu acest titlu începe Preasfințitul nostru părinte—episcop Alexandru al Maramureșului scrisoarea sa circulară No. IV îndreptată către Clerul și credincioșii Eparhiei sale, în legătură cu iubileul de 1500 ani dela Conciliul ecumenic ținut la Efez în anul 431.

Despre acest Conciliu vorbim în alt loc în acest număr al „Duminecii” și vom mai reveni în alte numere.

Deocamdată lăsăm să urmeze aici rânduielile mai de căpătenie ale iubitului nostru Arhiepiscop în următoarele:

1. Inceputul serbărilor efesine se va face la 29 Iunie, *sărbătoarea sf. Petru și Pavel*, când se va citi,*) la sfânta liturghie, în toate bisericile, pastorala colectivă a Episcopatului, anunțându-se deodată și programul de mai jos al serbărilor ce au să urmeze. Căzând această sărbătoare chiar pe timpul tinerii săborului dela Efez, deschis la 22 Iunie, am hotărât, ca prezidând Noi în persoană pelerinajul obișnuit a se face, de Sân-Petru, la sfânta Mănăstire a Bixadului, să inaugurăm acolo, în fața icoanei făcătoare de minuni a Maicii Domnului, serbările noastre, prin o *închinare solemnă a Eparhiei Maramureșului* sub scutul ocrotitor al Preasfintei Fecioare. Anunțând aceasta Veneratului Cler și Iubiților noștri credincioși, chiemăm pe toți să participe la această serbare unică în analele tinerei noastre Eparhii, știind, că toți cari se vor uni în gând cu Noi la acest mare prasnice, vor putea dobândi, în condițiile prescrise, indulgențe plene, dacă ușurați de păcate prin spovedanie se vor împărtăși în această zi și vor recita 3 „Tatăl nostru” și 3 „Născătoare” la intențiunea Sf. Părinte al Romei, care vrea, ca și prin aceste serbări să se promoveze unirea tuturor într-o singură turmă cu'n singur păstor.

2. În postul Sfântă-Măriei din acest an se va oficia în seara fiecărei zile (începând cu cea din ajun, 31 Iulie) paraclisul Maicii Domnului, cu aplicare specială la intențiunea arătată mai sus a Sfântului Părinte al Romei. Oficierea acestui Paraclis va fi însoțită în Dumineci și serbători (2, 6 și 9 August) de câte o cuvântare potrivită, în legă-

tură cu demnitatea de mamă a Preasfintei Fecioare.

3. La Adormirea Maicii Domnului se va oficia seara serviciul sf. Acaftist cu predică, iar după acesta se va aranja, cu cât mai multă solemnitate, o *procesiune cu lumini și făclii*, reamintind procesiunea, din seara condamnării ereticului Nestoriu, a credincioșilor din Efez. Cântarea „Cuvine-se cu adevărat” se va cânta cu acest prilej de toată asistența. În decursul procesiunii, cari se vor spovedi și cumineca la această sărbătoare, pot obține, în condițiile arătate mai sus, indulgență plenară.

4. Toate celelalte sărbători mariane din acest an se vor prăznuți cu oficierea câte unui Paraclis în seara zilei și pe cât posibil, cu spovedanie și împărtășire, oferite lui Dumnezeu, prin Preacurata sa Maică, la intențiunea Sfântului Părinte al Romei. Aici amintim, că la Sfântă-Măria-mică (8 Septembrie) vom prezida *pelegrinajul dela sf. Mănăstire a Moiseiului*, indemnând de pe acum la o participare cât mai numeroasă și la acest pelegrinaj. Peste tot pelegrinajele la orice sanctuare închinare Maicii Domnului se recomandă, în acest an, cu toată insistența, constituind ele manifestări din cele mai frumoase ale venerațiunii și cultului nostru față de Preasfânta Fecioară.

5. Toate congregațiile mariane, cu deosebire cele ale tinerimii dela școli, precum și organizațiile AGRU-lui, vor aranja, la timp potrivit, câte un *festival*, închinat jubileului Maicii Preacurate.

Nu judecați, dar ajutați!

Suntem predispuși, ca pe deaproapele nostru să-l judecăm prea aspru. Fiecare dintre noi se crede chemat, ca să judece cu cea mai mare severitate pe fratele său, dar dacă a judecat, niciunul dintre noi nu se cugetă la îndreptarea sufletului judecat. Și întradevăr, e mai ușor să judeci, decât să îndrepti. Dar noi, conform spiritului lui Isus, nu trebuie să ne îndestulim cu judecata adusă de noi asupra deaproapelui nostru, căci fiecare om în sinea sa își cunoaște greșelile, ci trebuie să încercăm, să-l vindecăm din greșelile lui.

Cum vom putea să acționăm în mod vindecător asupra sufletelor bolnave? Așa,

*) În filii pastorala Episcopatului și programul nostru se publica în Dumineca, respectiv — unde ar i mai multe filii în Duminecile următoare.

că nu le judecăm, decât numai pentru a ne da seamă de starea lor, precum un medic, nu pentru plăcerea de a privi suferința examinează bolnavii, ci pentrucă, numai aflând natura bolii, se poate cugeta la vindecarea ei. Dar niciodată nu se întâmplă, că un medic bun, după ce a examinat un bolnav, după ce la interogată, după ce a cercetat secretele bolii lui, să-l lase fără ajutor.

Poate fi cineva mai serios bolnav, decât când sufletul lui suferă. . . Și noi pe acest bolnav, conduși de curiozitatea noastră, îl disecăm, analizăm și-l chinuim și când l'am rănit și mai mult, când ne-am delectat în suferințele lui îndeajuns, atunci îl lăsăm în mijlocul drumului aproape mort. Suntem ca lupii, cari au obiceiul hidos, de a sfâșia părinții lor.

Dar noi trebuie să fim, asemenea Samarineanului, să pansăm ranele, să turnăm oleul mângâierii pe ranele sufletești, să ridicăm pe cel căzut și cu exemplul și sfaturile noastre să-i dăm directive spre o viață sănătoasă și curată.

Dr Irina Beride.

A v i s

veneratului Cler și iubiților Credincioși din Vicariatul Marmației.

La încheierea numărului de față, cu sufletească mângâiere primim din Gherla știrea îmbucurătoare, că Excelența Sa Preasfințitul *Iuliu Hossu*, episcop de Gherla—Cluj, „va lua parte și în anul acesta la pelerinajul și hramul dela Mănăstirea Bicsad, la sărbătoarea sfinților Apostoli Petru și Pavel, pentru a-și lua rămas bun dela credincioșii,

cari an de an au alergat la acel loc de închinare.”

Sufletele bune și evlavioase de bună seamă vor înțelege să grăbiască la acest sfânt loc de rugă. unde pe lângă primenire sufletească. vor putea câștiga îndulgență pleneră și unde cu dragoste vor fi așteptate de doi mari Arhieri, unul, care cu atâta duioșie și gingășie ne-a păstorit 13 ani, iar altul, care cu atâta iubire înflăcărată ne-a luat în primire, pentru a lucra cu zel apostolic, mântuirea noastră a fiilor săi sufletești.

Scrisoarea enciclică a sfântului Părinte Papa Piu XI. despre adevărata unire religioasă, îndreptată către Patriarhi, Primați, Arhiepiscopi, Episcopi și alți Ordinari locali, care în întreaga lume a produs o adâncă impresiune, a apărut în broșură separată cu o precuvântare (Scurtă lămurire) a Preasf. Ep. Mihail Robu al Iașilor și cu un adăus de Rugăciune către Maica Sfântă, pentru a obține prin mijlocirea ei, întoarcerea bisericilor despărțite la unitatea credinței.

O mică cârticică este aceasta și ar fi de dorit să se găsească în casele tuturor cărturarilor fie de orice condițiune. Prețul 4 Lei. Se poate procura la Librăria Asociațiunii Sighet.

Calendar săptămânal.

28 Iunie 4 Iulie 1931.

28. Dumineca IV-a d. Rusalii. (Ev. Mat. 8, 5.) Chir și Ioan.
 29. Luni SS. Ap. Petru și Pavel (Ev. Mat. 16, 13.) † 68.
 30. Marți Sob. SS. 12 Apostoli.
 1. Miercuri SS. Cosma și Damian † 303.
 2. Joi Veștmânt Preacuratei.
 3. Vineri Mucenicul Iacint † 107.
 4. Sâmbătă P. Andrei Arhiep. Critului.